

Sygn. akt VI U 2232/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Milczarek

Protokolant – sekr. sądowy Sylwia Sawicka

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2013 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: M. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 24 maja 2013 r., znak: (...)

w sprawie: M. P.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o wysokość emerytury

- 1) zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż do ustalenia wysokości świadczenia ubezpieczonego M. P. przyjmuje również wynagrodzenie z okresu od(...)r. do (...)r. w wysokości(...)zł,
- 2) stwierdza, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Na oryginale właściwy podpis.

(...)

Zaskarżoną decyzją organ rentowy odmówił ubezpieczonemu M. P. prawa do przeliczenia świadczenia z uwzględnieniem wynagrodzeń za okres od(...)r. do (...)r. W uzasadnieniu organ rentowy powołał się na przepisy rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11.10.2011 r. wywodząc, że przedłożone przez ubezpieczonego pismo Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych nie spełnia wymogów środka dowodowego o którym mowa w 21 pkt 1 rozporządzenia.

Ubezpieczony w odwołaniu wniesionym od przedmiotowej decyzji domagał się uwzględnienia zarobków za rok (...) na podstawie zaświadczenia z dnia (...)r. (...)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał swoje stanowisko i wniósł o oddalenie odwołania. Dodatkowo wyjaśnił, iż z zaświadczenia z dnia(...)r. (...)wynika, iż M. P. pełnił zawodową służbę wojskową w okresie od (...)r. do (...)r. na stanowisku podporucznika i porucznika na stanowiskach służbowych instruktora zespołu, oficera d.s. organizacji prac przeładunkowych (...) starszego instruktora sekcji (...) mechanizacji prac przeładunkowych (...) i pomocnika kierownika (...) (...). W przedmiotowym zaświadczeniu wskazano, iż z uwagi

na obowiązujące zasady archiwizacji dokumentów finansowych (zniszczenie list uposażenia) ustalenie rzeczywistej wysokości uposażenia otrzymywanego przez wymienionego w okresie służby - w oparciu o listy uposażenia jest w praktyce niemożliwe.(...)udzielił informacji dot. tego uposażenia wyłącznie na podstawie obowiązującego w tym okresie stanu prawnego oraz w oparciu o dokumenty archiwalne pozyskane z (...) w W.. W piśmie z dnia(...)r. wskazano, że w okresie od (...)r. do (...) r. M. P. przysługiwało uposażenie w wysokości (...) zł brutto.

Okoliczności bezsporne nadto zaświadczenie z dnia (...)r. wystawione przez(...), dokumenty w aktach personalnych ubezpieczonego.

Sąd zważył co następuje :

Stan faktyczny sprawy przedstawiony wyżej jest niesporny między stronami a jedyną kwestią podlegającą ocenie było - znaczenie prawne zaświadczenia dot. wysokości uposażenia ubezpieczonego przysługującego w okresie pełnienia zawodowej służby wojskowej w okresie od (...) r. do (...) r. wystawionego przez (...)z dnia(...) r.

Poza wykazaniem stażu pracy, na ubezpieczonych spoczywa obowiązek udowodnienia osiągniętego wynagrodzenia. Zgodnie z § 21 rozporządzenia Rady Ministrów dnia 11.10. 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Obowiązuje generalna zasada, że zaświadczenie stwierdzające wysokość osiągniętych wynagrodzeń powinno być wystawione przez pracodawcę lub jego prawnego następcę na podstawie dokumentacji płacowej. Jeżeli dokumentacja taka nie istnieje, może być ono wydane na podstawie danych zawartych w aktach osobowych pracownika, np. w umowie o pracę, pismach o powołaniu, mianowaniu oraz w innych pismach określających wynagrodzenie danej osoby. Przy ustalaniu podstawy wymiaru świadczeń z dokumentacji zastępczej, obowiązuje ścisła zasada uwzględniania tylko tych składników wynagrodzenia, które przysługiwały bezwarunkowo w czasie trwania zatrudnienia jako stałe składniki w określonej wysokości, np. wynagrodzenie zasadnicze, stałe dodatki określone kwotowo itp. Inne składniki wynagrodzenia - premie, nagrody czy dodatki - mogą być uwzględnione tylko wówczas, gdy zachowana dokumentacja wskazuje niewątpliwie na ich faktyczną wypłatę w danej wysokości oraz odprowadzenie od nich składki na ubezpieczenie społeczne. Przepisy regulujące postępowanie o świadczenia emerytalno-rentowe przed organem rentowym nie mają zastosowania w postępowaniu sądowym, które regulowane jest przepisami Kodeksu postępowania cywilnego. Ewentualne ograniczenia dowodowe mogą wynikać jedynie z przepisów tego Kodeksu. Przepisy regulujące postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (art. 477⁸ i następne k.p.c.) nie zawierają dodatkowych ograniczeń w stosunku do przepisów ogólnych regulujących postępowanie dowodowe (art. 235-309 k.p.c). Oznacza to, że fakty, od których uzależnione jest prawo do emerytury i renty oraz wysokość tych świadczeń, mogą być wykazywane wszelkimi środkami dowodowymi przewidzianymi w Kodeksie postępowania cywilnego. Taki pogląd wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 lutego 1996 r., II URN 3/95 (OSNAPiUS 1996 nr 16, poz. 239), stwierdzając, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udawadniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w Kodeksie postępowania cywilnego. W kolejnym b wyroku z dnia 25 lipca 1997 r., II UKN 186/97 (OSNAPiUS 1998 nr 11, poz. 342), Sąd Najwyższy stwierdził, że w postępowaniu sądowym nie obowiązują ograniczenia, co do środków dowodowych stwierdzających wysokość zarobków lub dochodów stanowiących podstawę wymiaru emerytury lub renty. £ Przeprowadzone postępowanie dowodowe w przekonaniu sądu przyczyniło się do uzyskania odpowiedzi na pytanie w jakiej minimalnej wysokości ubezpieczony w spornym okresie miał wypłacane wynagrodzenie

Z uwagi na to, że listy uposażeń za lata (...)były niszczone w archiwum po 15 latach, zgodnie z obowiązującymi wówczas przepisami o archiwizacji dokumentów - brak jest dzisiaj możliwości odtworzenia faktycznych kwot uposażenia, dodatków i innych należności, jakie żołnierze pobierali w owym czasie.

Działając na podstawie pisma Nr (...) z dnia(...)r. (...)upoważniony został do wystawiania zaświadczeń o wysokości uposażenia dla byłych żołnierzy zawodowych, którzy nie nabyli prawa do wojskowych świadczeń emerytalno-rentowych. Przedmiotowe zaświadczenia wystawiane są wyłącznie w sytuacji, gdy nie zachowały się archiwalne listy uposażenia stanowiące podstawę do opracowania w/w zaświadczeń.

W takim przypadku (...)odtwarza wysokość uposażenia na podstawie dokumentów zawartych w teczce akt personalnych żołnierza (uwzględniając przebieg służby wojskowej, zajmowane stanowiska służbowe, daty awansów na kolejne stopnie wojskowe, itp), rozkazów dziennych dowódców jednostek wojskowych oraz etatów archiwalnych jednostek wojskowych, w których zainteresowany pełnił zawodową służbę wojskową oraz obowiązującego w tym czasie stanu prawnego (m.in. przepisów zawierających stawki uposażenia).

Z pisma (...) z dnia (...) r. kierowanego do ubezpieczonego wynika, że w przedmiotowym zaświadczeniu uwzględnione zostały tylko te składniki, co do których prawa byłego żołnierza zawodowego były bezsporne, tj. bezpośrednio wynikające z odpowiednich przepisów albo udokumentowane stosownymi wyciągami z rozkazów. Z tej przyczyny wykazana za okres od(...)r. do (...)r. wysokość uposażenia zasadniczego zawiera tylko składniki uposażenia, które przysługiwały bezwarunkowo w/w w czasie pełnienia zawodowej służby wojskowej. Jest to uposażenie według posiadanego stopnia wojskowego z uwzględnieniem wysługi lat w wojsku oraz uposażenie według zajmowanego stanowiska służbowego, wynikające z etatów archiwalnych jednostek wojskowych, w których zainteresowany pełnił służbę wojskową (księga etatowa (...))

W przekonaniu sądu zaświadczenie takie było wystarczające do ustalenia wynagrodzenia pewnego jakie osiągał ubezpieczony w spornym okresie

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 2 k.p.c, zmienił zaskarżoną decyzję przyjmując do ustalenia wysokości świadczenia również wynagrodzenie z okresu od (...)r. (...) r. w wysokości wynikającej z zaświadczenia wystawionego przez (...) z dnia (...)r.

SSO Ewa Milczarek